

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupen Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Řetězová 195/2, Děčín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4523/DS/2016, JID: 148147/2016/KUUK/Ven, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2018, č. j. 78 A 10/2017 – 42,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2018, č. j. 78 A 10/2017 – 42, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 31. 1. 2017, č. j. 4523/DS/2016, JID: 148147/2016/KUUK/Ven, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 16.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Děčín, odbor správních činností a obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydal dne 13. 7. 2016 rozhodnutí č. j. MDC/67935/2016, sp. zn. MDC/Rp-1581/52688/2016, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 18. 9. 2016. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 17. 5. 2016 v 9:15 hodin v obci Česká Kamenice, v místní části Líska (měřicí zařízení bylo umístěno u domu č. p. 146), jako řidič motorového vozidla tovární značky Volkswagen, r. z. X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 32 km/h. Přestupku se stejnou právní kvalifikací se dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců podruhé (ke spáchání prvního přestupku došlo dne 30. 11. 2015). Správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 2.500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, a povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl.

II. Shrnutí rozsudku krajského soudu

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, kterou krajský soud neshledal důvodnou a zamítl ji.

[4] Soud nepřisvědčil žalobci, že by ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo dostatečně specifikováno místo spáchání přestupku. Z výroku lze zjistit dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku, který byl lokalizován na území obce s rychlostním omezením 50 km/h, s přesným časem přestupku určeným na minuty, což spolu s konkretizací skutkové podstaty přestupku identifikuje protiprávní jednání tak, aby bylo možné vyloučit jeho záměnu s jiným.

[5] Dle soudu je srozumitelný výrok „zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel“. Se stejnou dikcí uvedené sankce operuje i zákon o silničním provozu. Forma zavinění, druh a výměra uložené sankce byly dostatečně odůvodněny na straně 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na straně 3 rozhodnutí žalovaného.

[6] Soud uznal jako procesní nedostatek ze strany žalovaného, že neprovedl navržené důkazy – 5 obrázků místa spáchání přestupku a návod k obsluze rychloměru. Na meritorní posouzení věci to však nemělo výrazný vliv. Případné provedení obrázků jako důkazu by nemělo za následek změnu určení místa spáchání přestupku. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018 – 19, a ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018 – 37, uvedl, že námitka nedodržení návodu k obsluze nemůže věrohodně zpochybnit způsob změření rychlosti vozu. V rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017 – 42, byl pak opakovaně potvrzen princip, že není-li u laserových rychloměrů (který byl použit i v nyní posuzovaném případě) dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla není vůbec změřena.

[7] Pro meritum věci je zcela bez významu, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebyly uvedeny specifikující údaje o přestupku, jehož se měl žalobce dopustit v posledních 12 měsících. Jaký orgán ve věci rozhodl, kterého dne, číslo jednacích daného rozhodnutí a kdy toto rozhodnutí nabylo právní moci, lze vyčíst z výpisu z evidenční karty řidiče žalobce ze dne 10. 6. 2016, jenž je součástí správního spisu.

[8] Za důvodnou nepovažoval soud ani námitku týkající se chybějícího výrobního čísla rychloměru na oznámení o přestupku či jiném dokumentu, z něhož by bylo možné dovodit, že ověřovací list osvědčující metrologické vlastnosti rychloměru náleží právě k předmětnému rychloměru. Žalobce v rámci správního řízení mohl využít svého práva dle § 11a odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, a v případě pochybností o metrologických vlastnostech rychloměru požádat o přezkoušení dotčeného rychloměru. Žalobce tak ovšem neučinil a metrologické vlastnosti nezpochybnil.

III. Kasační stížnost a její posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost a navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Žalovaný s kasačními námitkami nesouhlasil, setrval na svém vyjádření k žalobě a se závěry krajského soudu se ztotožnil. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[10] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost splňuje všechny formální náležitosti a je projednatelná.

[11] Pro přehlednost soud strukturoval následující část odůvodnění tak, že ke každé z uplatněných námitek vzápětí uvedl i její posouzení.

III.a) Místo spáchání přestupku

[12] Krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil právní otázku týkající se místa přestupku. Soud totiž nevystihl podstatu žalobní námitky, v níž stěžovatel tvrdil, že místo přestupku nebylo dostatečně vymezeno pro to, aby bylo možné činit závěr o naplnění skutkové podstaty, jakož i, že neodpovídalo místu dle podkladů pro rozhodnutí. Tvrdit, že k přestupku došlo v „České Kamenici“ je nedostatečné pro přezkum, zda městská policie měřila v úseku, kde se smí měřit. Rychloměr nemohl stát u domu č. p. 142 (pozn. NSS: stěžovatel má patrně na mysli č. p. 146), neboť takový závěr neodpovídá fotografii z měření. Stěžovatel přitom navrhl 5 důkazů k prokázání svého tvrzení, že nemohlo být měřeno tam, kde správní orgán tvrdí, neboť z fotodokumentace k přestupku je zřejmé, že jde o úplně jiné místo. Důkazní návrhy však byly ve správním řízení zcela opomenuty, správní orgány je neprovedly a jejich neprovedení ani nevypořádaly. Správní orgán tak specifikoval místo měření pouze na základě úředního záznamu policistů, přičemž právě tento údaj stěžovatel jasně zpochybnil. Nevypořádání důkazních návrhů představuje zásah do ústavních práv stěžovatele, neboť se jednalo o zásadní důkazy.

[13] Nejvyšší správní soud připomíná, že v případě přestupků spočívajících v překročení dovolené rychlosti povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů záznam

z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty. Obecně lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70).

[14] Dále je namístě připomenout, že požadavky na konkretizaci místa spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené specifikoval Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi tak, že *„nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. [...] V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsáný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným“* (viz rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39). Z judikatury dále vyplývá, že *„[p]ři posuzování konkrétního případu je podstatné posoudit, zda je přesné určení místa rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku“* (viz rozsudek ze dne 16. 5. 2015, č. j. 4 As 63/2015 - 52).

[15] V posuzovaném případě ze záznamu o přestupku (záznamu z měřicího zařízení) vyplývá, že vozidlo stěžovatele bylo změřeno v místě „Č. Kamenice Líska“. Konkrétní umístění rychloměru u domu č. p. 146 vyplývá toliko z oznámení přestupku, ke kterému je přiložena mapka, v níž je radar zakreslen u tohoto domu. Stěžovateli tak lze přisvědčit, že z podkladů rozhodnutí nelze jednoznačně dovodit, že ke změření vozidla, resp. spáchání přestupku došlo skutečně u domu č. p. 146, neboť oznámení přestupku nelze považovat za nosný důkaz, nýbrž pouze za podpůrný doklad pro dokreslení situace.

[16] Pokud tedy stěžovatel údaj vyplývající z oznámení přestupku rozsáhle zpochybnil a ke svému tvrzení navrhl důkazy, bylo na správních orgánech, aby se tímto tvrzením zabývaly a provedly navržené důkazy, případně vysvětlily, proč by podle nich bylo provedení těchto důkazů nadbytečné. V této souvislosti lze připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene (viz rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48).

[17] Žalovaný ovšem v napadeném rozhodnutí v reakci na tuto odvolací námitku pouze uvedl: *„V oznámení přestupku od Městské policie Česká Kamenice je uvedeno, že měření bylo provedeno v místní části Líska a měřicí zařízení bylo umístěno u domu č. p. 146. Jedná se o obec, která je vymezena svislými dopravními značkami (IZ 4a „Obec“ a IZ 4b „Konec obce“) zřetelně označujícími její počátek a konec. V celém úseku platí nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h.“*

[18] Je tak nutno konstatovat, že žalovaný se dopustil procesního pochybení, pokud se s navrženými důkazy nijak nevypořádal, a nepostavil tak najisto, zda měření proběhlo na místě určeném policií ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Krajskému soudu lze nicméně přisvědčit v tom, že toto pochybení nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je zřejmé (a stěžovatel to ani nijak nezpochybnil), že k měření rychlosti skutečně došlo na území obce Česká Kamenice Líska, ve kterém platí nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Byť by tedy měření nebylo provedeno přímo u domu č. p. 146, i tak by se jednalo o protiprávní jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

III.b) Měření rychlosti

[19] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud aproboval rozhodnutí, jehož skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn, a zároveň trpělo procesní vadou řádného nevypořádání navržených důkazů. Stěžovatel poukázal na absurditu rozsudku čtvrtého senátu, na který odkázal krajský soud. Nejde totiž o typizované námitky přestupců, ale o typizované chyby policistů. Skutečnost, že policisté dělají stále stejné chyby, je přitom známá, a to i v zahraničí (k závěrům o chybovosti měření, a to i lidary, dospěl i německý ADAC, jakož i odborné servery). V posuzované věci stěžovatel navíc pouze tvrdí, že nesmí být zaměřen světlomet, a své tvrzení navrhuje prokázat. Takové tvrzení nelze považovat za účelové, naopak jde o ryze objektivní, technické tvrzení. Skutečnost, že byla zaměřena plocha světlometu, je *prima facie* zřejmá z fotografie z rychloměru. Tvrzení, že takové měření je návodem k obsluze zakázáno, je jasně prokazatelné provedením tohoto návodu, což však správní orgány odmítly učinit, aniž by vysvětlily proč. K odkazu na rozsudek prvního senátu, dle kterého má rychloměr funkci, která sama zjistí, že bylo měřeno nesprávně, je nutno odkázat na stanovisko Českého metrologického institutu, dle kterého rychloměr takovou funkci nemá, a ani není možné, aby ji měl. Nejvyšší správní soud přitom nezkoumá funkčnost rychloměru, ale vychází z tvrzení stran a důkazů, proto je možné, že jeho dosavadní názor neodpovídal realitě, aniž by na tom však soud nesl vinu, neboť jednoduše jeden z účastníků nezpochybnil důkaz, který předložil druhý z účastníků. Nejvyšší správní soud by nyní měl svůj názor revidovat, pokud jej vyjádření ČMI jednoznačně vyvrací.

[20] Tato kasační námitka je důvodná.

[21] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel se již v odvolání domáhal provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru pro prokázání toho, že při měření došlo k chybě, pokud se záměrný kříž nacházel přímo ve světle měřeného vozidla, jak vyplývá z fotografie v záznamu o přestupku. Žalovaný tuto námitku vypořádal tím, že dle informací na webových stránkách <http://www.antiradary.eu/cz/mereni-rychlosti/> je měřícím místem lesklá část karoserie, nejčastěji reflektor nebo SPZ. Takové vypořádání námítky dle Nejvyššího správního soudu nelze považovat za dostatečné, neboť se nejedná o odborný popis vlastností použitého rychloměru. Relevantním podkladem pro vyvrácení tohoto tvrzení by tak skutečně bylo provedení důkazu návodem k obsluze, případně odkazem na vyjádření výrobce příslušného měřícího zařízení, které bylo v průběhu správního řízení opatřeno.

[22] Krajskému soudu lze přisvědčit, že pachatelé přestupků zastoupení stejným zástupcem jako v nyní posuzované věci často podávají „typizované“ námitky, mezi které patří právě i nedodržení návodu k obsluze příslušného měřicího zařízení. Obecně tak je nutno souhlasit s tím, že by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie, aby správní orgány, resp. soudy prováděly jako důkaz návod k obsluze rychloměru, pokud je zřejmé, že námitka účastníka řízení je nevěrohodná a zjevně účelová. V posuzované věci to ovšem zcela zřejmé nebylo, neboť žalovaný v této otázce odkazoval na internetový zdroj, z něhož vyplývá, že měření proběhlo správně. Krajský soud se s kasační námitkou vypořádal nedostatečně, pokud pouze odkázal na judikaturu, podle níž není-li u laserových rychloměrů dodržen návod k obsluze, není rychlost vozidla vůbec změřena (viz rozsudek č. j. 1 As 53/2017 – 42), neboť uvedená rozhodovací praxe se vztahuje se k jinému typu laserového rychloměru (krajským soudem uváděný rozsudek se vztahoval k rychloměru typu Ramer 10 C a v něm citovaný rozsudek č. j. 8 As 82/2012 – 27 k rychloměru Micro Digi Cam LTI), a není tak zřejmé, zda by byla použitelná i na laserový rychloměr použitý v nyní projednávané věci.

[23] Stěžovateli je proto třeba přisvědčit v tom, že žalovaný pochybil, pokud k návrhu stěžovatele neprovedl důkaz návodem k obsluze rychloměru, případně relevantním způsobem nevysvětlil, proč by bylo provedení takového důkazu nadbytečné. Stejného pochybení se dopustil i krajský soud.

[24] Stěžovateli je nutno rovněž přisvědčit, že z provedeného výstupu z měření není zřejmé, že bylo měřeno rychloměrem, ke kterému byl ve správním spisu doložen ověřovací list. Tato námitka je důvodná, neboť ze správního spisu skutečně nelze dovodit, že policisté provedli měření právě tím rychloměrem, ke kterému zde byl přiložen ověřovací list. Odkaz krajského soudu na možnost stěžovatele požádat dle § 11a odst. 1 zákona o metrologii o přezkoušení dotčeného rychloměru není případná, krajský soud navíc poukázal na rozsudek č. j. 1 As 362/2017 – 30, který se uvedenou problematikou vůbec nezabýval.

III.c) Odůvodnění uložené sankce

[25] Další část kasační argumentace směřuje proti nedostatečnému odůvodnění uložené sankce. Krajský soud tuto námitku vypořádal nepřezkoumatelně, pokud pouze odkázal na správní rozhodnutí, která jsou však dle stěžovatele nedostatečná. Krajský soud měl uvést, proč tuto námitku považoval za lichou, mylnou či irrelevantní, a proč dle něj odůvodnění správních orgánů ob stojí, což však neučinil.

[26] Stěžovatel má pravdu, že krajský soud v skutku vypořádal tuto námitku velmi stručně a na samé hraně přezkoumatelnosti, pokud pouze uvedl, že považuje odůvodnění uvedené na str. 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na str. 3 napadeného rozhodnutí za dostatečné. Nejvyšší správní soud se nicméně s tímto posouzením ztotožňuje, neboť má za to, že odůvodnění uložené sankce správním orgánem I. stupně splňuje požadavky dané zákonem i judikaturou na odůvodnění ukládané sankce. Správní orgán I. stupně uvedl, že přihlédl k osobě pachatele, k jeho dosavadní řidičské praxi, přičemž v evidenční kartě řidiče ověřil, že stěžovatel nebyl v minulosti opakovaně a ve zvýšené míře postihován za přestupky. V seznamu přestupků má obviněný 2 záznamy z let 2014 a 2015, z čehož je

zřejmé, že se jedná o řidiče, v jehož řidičské praxi nedochází ve zvýšené míře k protiprávnímu jednání, za nějž by byl příslušnými orgány postihován. Proto mu správní orgán uložil dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu při samé spodní hranici jeho zákonem vymezeného rozpětí a podle § 125c odst. 6 písm. c) tohoto zákona sankci zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel blíže spodní hranici její zákonem vymezené sazby. Toto odůvodnění potvrdil také žalovaný, který dodal, že při rozhodování o druhu a výši ukládaných sankcí bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že jednáním stěžovatele nebyla způsobena újma na majetku nebo zdraví, a proto byly sankce uloženy při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí sazeb. Takové odůvodnění je dle Nejvyššího správního soudu zcela dostatečné.

III.d) Recidiva

[27] Dle stěžovatele krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, pokud uvedl, že údaje o dříve spáchaném přestupku lze vyčíst z evidenční karty řidiče, jež je součástí správního spisu, a není tak nutné jej přesně specifikovat ve správním rozhodnutí. Je nemyslitelné, aby zásadní okolnost ovlivňující zákonnost či nezákonnost uloženého druhu sankce byla dohledávána v podkladech rozhodnutí, aniž by byla seznatelná ze samotného rozhodnutí. Krajský soud dle stěžovatele rozhodl v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 As 261/2015 – 41.

[28] Kasační soud považuje tuto námitku za nedůvodnou. Z jím citované judikatury totiž vyplývá, že pro výrok rozhodnutí je dostačující, pokud přestupce ví, ze kterého rozhodnutí vyplývá opakovanost jeho jednání. Je proto účelné uvést do výroku (případně odůvodnění) rozhodnutí časový údaj, kdy se stěžovatel přestupku dopustil. Předcházející rozhodnutí může být v odůvodnění citováno včetně čísla jednacího, příp. může specifikace rozhodnutí vyplývat i z provedeného dokazování (viz též rozsudek NSS ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 279/2017 – 44).

[29] V nyní projednávané je tedy specifikace přechodního rozhodnutí dostatečná, neboť ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno konkrétní datum spáchání předešlého přestupku. Konkrétní údaje týkající se tohoto rozhodnutí jsou zřejmé z výpisu z evidenční karty řidiče, který je součástí spisové dokumentace.

III.e) Zákaz činnosti

[30] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil též žalobní námitku týkající se nesrozumitelnosti a nedostatečnosti formulace sankce ve správním rozhodnutí. Stěžovatel se domnívá, že z formulace „zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel“, není zřejmé, zda správní orgán zakázal stěžovateli řídit veškerá motorová vozidla, nebo pouze motorová vozidla skupiny B.

[31] V této otázce se Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem uvádí, že tato formulace je zcela dostatečná a plně odpovídá textu zákona o silničním provozu. Zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, je zcela obvyklý, dostatečně určitý a bezpochyby znamená zákaz řídit všechna motorová vozidla na pozemních komunikacích s ohledem na to, že zákon o silničním provozu určuje práva a povinnosti účastníků

provozu na pozemních komunikacích (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2018, č. j. 2 As 424/2017 – 39, či srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48). Takto formulovaný zákaz činnosti je obvyklý i v oblasti trestního řízení.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[32] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Protože již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného (nevypořádání se s navrženým důkazem – návodem k obsluze radaru), rozhodl soud tak, že za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V takovém případě je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[33] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. má úspěšný žalobce právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníku řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat žalobce; naopak žalovaný v řízení úspěch neměl.

[34] Co se týče nákladů řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta. Odměna advokáta zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající v sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je advokát žalobce plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani. Odměna advokáta v řízení před krajským soudem tak činí 4.114 Kč. Náklady řízení před krajským soudem tedy celkově představovaly 7.114 Kč.

[35] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5.000 Kč a odměně advokáta, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby [sepsání kasační stížnosti, § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tj. 3.100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna advokátka po připočtení částky odpovídající DPH činí 4.114 Kč. Celkově tedy náklady řízení před Nejvyšším správním soudem představovaly 9.114 Kč.

[36] Žalovaný je proto povinen stěžovateli uhradit náklady řízení o žalobě i kasační stížnosti v celkové výši 16.228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu